

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

7. februar 2001 *

I sag T-186/98,

Compañía Internacional de Pesca y Derivados (Inpesca), SA, Bermeo (Spanien),
ved advokaterne M.I. Ángulo Fuertes og M.B. Ángulo Fuertes, og med valgt
adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved L. Visaggio og J. Guerra
Fernández, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af den beslutning, der angiveligt er
indeholdt i en skrivelse af 16. september 1998 fra Kommissionen, og en påstand
om, at Kommissionen tilpligtes at erstatte sagsøgeren det tab, sagsøgeren hævder
at have lidt,

* Processprog: spansk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne A. Potocki og A.W.H. Meij,

justitssekretær: H. Jung

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 13. september 2000,

afsagt følgende

Dom

De relevante retsregler

1 Artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7) bestemmer, at Kommissionen kan yde finansiel fællesskabsstøtte til realinvesteringer i køb eller bygning af nye fiskerfartøjer.

2 Ifølge artikel 34, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 skal ansøgninger om fællesskabsstøtte indgives til Kommissionen via den pågældende medlemsstat.

3 Artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 har følgende ordlyd:

»Støtteansøgninger, som ikke har kunnet imødekommes på grund af utilstrækkelige finansielle midler, overføres en enkelt gang til det følgende budgetår.«

4 I artikel 5 i Rådets forordning (EF) nr. 1263/1999 af 21. juni 1999 om Det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet (EFT L 161, s. 54) er det fastsat:

»1. Bestemmelserne i Rådets forordning [...] nr. 4028/86 og (EØF) nr. 4042/89 finder anvendelse for støtteansøgninger, der er indgivet inden den 1. januar 1994.

2. Delbeløb, der er disponeret over som støtte til projekter, som Kommissionen har truffet beslutning om mellem den 1. januar 1989 og den 31. december 1993 i henhold til forordning [...] nr. 4028/86, og som Kommissionen ikke har modtaget nogen anmodning om endelig betaling af senest seks år og tre måneder efter datoen for tildelingen af støtte, frigøres automatisk af Kommissionen senest seks år og ni måneder efter datoen for tildelingen af støtte og giver anledning til tilbagebetaling af uretmæssigt udbetalte beløb, med forbehold af projekter, der er suspenderet af retslige grunde.«

5 I artikel 7, nr. 7, i finansforordningen af 21. december 1977 vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget (EFT L 356, s. 1, herefter »finans-

forordningen«), som affattet ved Rådets forordning (Euratom, EKSF, EØF) nr. 610/90 af 13. marts 1990 om ændring af finansforordningen (EFT L 70, s. 1), hedder det:

»Indtægter fra acontobeløb tilbagebetalt af modtagere af fællesskabsstøtte opføres på gennemgangskonti.

Ved hvert regnskabsårs begyndelse undersøger Kommissionen størrelsen af disse indtægter og vurderer på baggrund af behovet, om det er nødvendigt eventuelt at genanvende beløbene under den post, hvor den oprindelige udgift blev afholdt.

Kommissionen træffer beslutning herom senest den 15. februar i hvert regnskabsår og underretter senest den 15. marts budgetmyndigheden om den trufne beslutning.

De indtægter, der ikke er genanvendt, opføres under diverse indtægter i det regnskabsår, i hvilket de blev bogført.«

Faktiske omstændigheder

6 Den 20. juni 1989 indgav sagsøgeren via den spanske regering en ansøgning til Kommissionen om finansiel støtte til bygning af et tunfiskerfartøj med fryseanlæg, »Txori-Berri«. Det ansøgte støttebeløb, 216 886 200 ESP, udgjorde 10% af udgifterne til bygning af fartøjet.

- 7 Ved skrivelse af 18. december 1990 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at der ikke kunne ydes finansiel fællesskabsstøtte til projektet, idet der ikke var tilstrækkelige midler på budgettet til finansiering af projekterne for 1990.
- 8 Sagsøgerens ansøgning blev herefter overført til regnskabsåret 1991, jf. artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86.
- 9 Ved skrivelse af 8. november 1991 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at der ikke kunne ydes finansiel fællesskabsstøtte til projektet, idet der ikke var tilstrækkelige midler på budgettet til finansiering af projekterne for 1991.
- 10 Ved stævning indleveret til Domstolens Justitskontor den 30. juli 1992 anlagde det sagsøgende selskab sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutninger af 18. december 1990 og 8. november 1991 om ikke at yde det den finansielle fællesskabsstøtte til bygning af et nyt fiskerfartøj, som selskabet havde ansøgt om.
- 11 Ved kendelse af 27. september 1993 henviste Domstolen sagen til Retten i medfør af artikel 4 i Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 om ændring af afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 144, s. 21). Rettens Justitskontor registrerede sagen som sag T-453/93.
- 12 Ved kendelse af 29. marts 1994 forenede formanden for Rettens Anden Afdeling denne sag med den tilsvarende sag, som var anlagt af Pesquería Vasco-Montañesa, SA (Pevasa), og som var registreret som sag T-452/93.

- 13 Ved kendelse af 28. april 1994 (forenede sager T-452/93 og T-453/93, Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, Sml. II, s. 229) traf Retten (Anden Afdeling) afgørelse vedrørende de to sager.

- 14 Retten bemærkede i kendelsen først, at skrivelserne af 8. november 1991 til sagsøgerne og Pevasa var retsakter, der havde endelige retsvirkninger over for sagsøgeren og Pevasa. Ved disse skrivelser, der var klart og utvetydigt affattet, havde Kommissionen truffet en endelig beslutning vedrørende sagsøgernes ansøgninger, idet det ifølge artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 kun er muligt at overføre de ansøgninger om fællesskabsstøtte, der ikke imødekommes på grund af utilstrækkelige finansielle midler, en enkelt gang.

- 15 Retten fastslog endvidere, at sagerne, der var registreret den 30. juli 1992, var anlagt efter udløbet af den gældende frist. Retten traf følgende bestemmelse om, at for så vidt som der med de pågældende sager var nedlagt påstand om annullation af beslutningerne af 8. november 1991, måtte de afvises.

- 16 Ved appelskrifter indleveret til Domstolens Justitskontor den 8. juli 1994 iværksatte sagsøgeren og Pevasa appel til prøvelse af kendelsen i sagen Pevasa og Inpesca mod Kommissionen.

- 17 Ved kendelse af 26. oktober 1995 (forenede sager C-199/94 P og C-200/94 P, Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, Sml. I, s. 3709) fastslog Domstolen, at det var åbenbart, at appellen skulle forkastes.

- 18 Ved processkrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. februar 1996 begærede sagsøgeren i medfør af artikel 41 i EF-statutten for Domstolen ekstraordinær genoptagelse af de forenede sager Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, hvor Domstolen havde afsagt kendelse den 26. oktober 1995.
- 19 Ved dom af 5. marts 1998 (forenede sager C-199/94 P og C-200/94 P REV., Sml. I, s. 831) tog Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 100, stk. 1, ikke begæringen til følge.
- 20 I mellemtiden havde Retten ved dom af 24. april 1996 (forenede sager T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94 og T-234/94, Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 247) frifundet Kommissionen i de sager, som fire selskaber, der drev virksomhed inden for fiskeri, havde anlagt til prøvelse af fire beslutninger af 24. marts 1994, hvorved Kommissionen havde truffet bestemmelse om bortfald af den finansielle fællesskabsstøtte, sagsøgerne var blevet tilkendt i medfør af forordning nr. 4028/86, og at tre af de nævnte selskaber skulle tilbagebetale støtten.
- 21 Det var med henvisning til disse omstændigheder, at sagsøgeren i skrivelse af 11. maj 1998, som Kommissionen modtog den 15. maj 1998, anførte, at der var blevet tilbagebetalt et samlet beløb på 270 328 740 ESP til Kommissionen. Da dette beløb var højere end den finansielle støtte, som sagsøgeren havde ansøgt om den 20. juni 1989, kunne Kommissionen ifølge sagsøgeren ikke længere gøre gældende, at der ikke var tilstrækkelige midler på budgettet til at finansiere sagsøgerens projekt. Henset til denne ændrede situation anmodede sagsøgeren Kommissionen om snarest muligt at imødekomme sagsøgerens fornyede ansøgning om finansiell støtte.
- 22 Ved skrivelse af 20. juli 1998, som Kommissionen modtog den 28. juli 1998, påberåbte sagsøgeren sig visse nye omstændigheder, som begrundede, at sagsøgerens ansøgning af 20. juni 1989 var berettiget og lovlig. Sagsøgeren henviste for det første til offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* af 9. juni 1998 af forslaget til Rådets forordning (EF) om strukturforanstaltninger

inden for fiskeriet (EFT C 176, s. 44, herefter »forslaget til forordning«), navnlig forordningens artikel 6. For det andet henviste sagsøgeren til nye domme, der var afsagt inden for området, navnlig Rettens dom af 7. november 1997 (sag T-218/95, Le Canne mod Kommissionen, Sml. II, s. 2055), hvoraf det ifølge sagsøgeren fremgik, at et afslag på finansiel støtte med henvisning til, at de finansielle midler er utilstrækkelige, ikke bør medføre, at afslaget på den ansøgte støtte er definitivt og uigenkaldeligt. For det tredje understregede sagsøgeren, at der var tilstrækkelige midler til finansiering af sagsøgerens projekt. Sagsøgeren henviste herved til sin skrivelse af 11. maj 1998 og tilføjede, at Kommissionen i medfør af artikel 6 i forslaget til forordning har mulighed for automatisk at frigøre beløb, der vedrører finansiel støtte, som ikke er blevet udbetalt eller er blevet udbetalt med urette, med henblik på at finansiere projekter, der som sagsøgerens »er suspenderet af retlige grunde«.

- 23 Kommissionen svarede sagsøgeren ved skrivelse af 16. september 1998 (herefter »den omtvistede skrivelse«), som har følgende ordlyd:

»Jeg anerkender modtagelsen af Deres skrivelse [af 20. juli 1998], hvori De anmoder Kommissionen om at tage Deres sag op til fornyet behandling og følgelig i givet fald yde Dem den støtte, De mener at have ret til som følge af annullationen [læs: stadfæstelsen] af Kommissionens beslutninger C(94) 670/1, C(94) 670/2, C(94) 670/3 og C(94) 670/4 af 24. marts 1994 og den heraf følgende tilbagesøgning af de ydede støttebeløb, som indebærer, at Kommissionen råder over tilstrækkelige midler til at kunne støtte Deres projekt.

Jeg skal i den forbindelse gøre opmærksom på, at der i henhold til de fællesskabsretlige bestemmelser inden for området ikke er mulighed for at tage sager op til fornyet behandling, der ikke er blevet godkendt til finansiering fra Fællesskabets side som følge af utilstrækkelige finansielle midler. Det bestemmes således i artikel 37 i forordning [nr. 4028/86], at projekter, som ikke har kunnet finansieres som følge af utilstrækkelige finansielle midler, overføres en enkelt gang til det følgende budgetår, således at der kan tages stilling til dem sammen med de nye projekter, medlemsstaterne har forelagt. Såfremt et projekt ikke godkendes ved udgangen af dette andet regnskabsår, er det definitivt afvist.

I øvrigt var det i det flerårige udviklingsprogram for den spanske fiskeriflåde fastsat, at visse dele af fiskerikapaciteten skulle begrænses. Selv om der har været en betydelig afgang [el aporte de bajas], er denne omstændighed ikke tilstrækkelig til, at Deres projekt kan komme i betragtning med henblik på finansiering forud for andre projekter, når henses til Fællesskabets begrænsede økonomiske ressourcer. De kompetente spanske myndigheder på fiskeriområdet vil kunne bekræfte indholdet af denne skrivelse, navnlig alt, hvad der vedrører de på hinanden følgende flerårige udviklingsprogrammer for den spanske fiskeriflåde.

Endelig er Fællesskabets støtte kun en del af den samlede ansøgte støtte. De kompetente spanske myndigheder inden for fiskeriområdet vil kunne give Dem yderligere oplysninger om de former for støtte, De eventuelt kunne have ansøgt om, og om, hvorledes Deres sag er blevet behandlet af de nationale myndigheder og af EF-institutionerne.«

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 24 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 25. november 1998 har sagsøgeren anlagt nærværende sag.
- 25 I stævningen har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:
- Det fastslås, at påstanden om annullation af Kommissionens beslutning af 16. september 1998 om ikke at yde den finansielle fællesskabsstøtte, sagsøgeren i medfør af forordning nr. 4028/86 og artikel 6, stk. 1, i forslaget til forordning havde ansøgt om med henblik på bygning af et tunfiskerfartøj med fryseanlæg, kan fremmes til realitetsbehandling.

- Den nævnte kommissionsbeslutning erklæres ugyldig.

- Det fastslås, at sagsøgeren har krav på erstatning på 216 886 200 ESP, med morarenter fra den 12. marts 1992, indtil betaling sker, for det tab, der er påført sagsøgeren som følge af vedtagelsen af den anfægtede beslutning om ikke at yde sagsøgeren finansiel fællesskabsstøtte.

- Det tages til efterretning, at sagsøgeren har tilbudt at fremlægge bevisligheder vedrørende de faktiske omstændigheder.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

26 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 15. februar 1999 har Kommissionen i henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, nedlagt påstand om, at sagen afvises.

27 Den 30. marts 1999 har sagsøgeren i medfør af procesreglementets artikel 114, stk. 2, fremsat bemærkninger til denne påstand.

28 I dokument af 12. juli 1999, indgået til Retten den 21. juli 1999, er sagsøgeren fremkommet med »supplerende bemærkninger« vedrørende den nævnte påstand.

29 Ved skrivelse af 6. oktober 1999, indgået til Retten samme dag, har Kommissionen bestridt, at de nævnte »supplerende bemærkninger« kan fremmes til realitetsbehandling.

30 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten besluttet at indlede den mundtlige forhandling vedrørende afvisningspåstanden. Retten har endvidere besluttet at stille to skriftlige spørgsmål til Kommissionen, som besvarede dem i det retsmøde, der fandt sted den 13. september 2000. I samme retsmøde afgav parterne i øvrigt mundtlige indlæg og besvarede Rettens mundtlige spørgsmål.

31 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises ved begrundet kendelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

32 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens afvisningspåstand tages ikke til følge.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten med hensyn til de af sagsøgeren indgivne »supplerende bemærkninger«

- 33 Det bemærkes, at procesreglementet ikke indeholder bestemmelser om, at parterne i en sag kan indgive »supplerende bemærkninger« vedrørende formaliteten som f.eks. dem, sagsøgeren har indgivet i den foreliggende sag.
- 34 De »supplerende bemærkninger«, som sagsøgeren har indgivet den 21. juli 1999, må herefter afvises.
- 35 Under alle omstændigheder er sagsøgeren i retsmødet fremkommet med de argumenter, sagsøgeren ville have fremført i de nævnte »supplerende bemærkninger«.

Formaliteten med hensyn til annullationspåstandene

Parternes argumenter

- 36 Kommissionen har anført, at den omtvistede skrivelse blot indeholder en redegørelse for, hvorledes sagen er forløbet. Der er tale om en rent bekræftende

skrivelse, som ikke fremkalder nogen retsvirkninger, og som følgelig ikke er en anfægtelig retsakt (jf. Domstolens dom af 16.12.1960, forenede sager 41/59 og 50/59, Hamborner Bergau og Friedrich Thyssen Bergau mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 201, org. ref.: Rec. s. 989, på s. 1013 og 1014, og af 15.3.1967, forenede sager 8/66-11/66, Cimenteries CBR m.fl. mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 337, org. ref.: Rec. s. 93, på s. 117).

- 37 Kommissionen har tilføjet, at sagsøgeren alene har anmodet om, at den ansøgning om finansiel støtte, sagsøgeren havde indgivet den 20. juni 1989, blev taget op til fornyet behandling. Denne ansøgning blev afvist ved beslutninger af 18. december 1990 og af 8. november 1991, som er blevet uanfægtelige som følge af, at sagsøgeren ikke har anlagt sag inden for den fastsatte frist. Ved ovennævnte kendelser af 28. april 1994 og af 26. oktober 1995 i sagen Pevasa og Inpesca mod Kommissionen samt ved ovennævnte dom i sagen Inpesca mod Kommissionen blev det fastslået, at de nævnte beslutninger var blevet retskraftige og ikke længere kunne gøres til genstand for drøftelse. Det ville således alvorligt undergrave retssikkerheden, såfremt nærværende sag blev fremmet til realitetsbehandling.
- 38 Heroverfor har sagsøgeren for det første anført, at den omtvistede skrivelse kan sammenlignes med de to skrivelser af 18. december 1990 og af 8. november 1991, som var sagsgenstand i de sager, der var baggrunden for kendelsen af 28. april 1994 i sagen Pevasa og Inpesca mod Kommissionen. Da Retten i de nævnte sager fastslog, at de pågældende skrivelser udgjorde anfægtelige beslutninger, må den nå frem til samme resultat med hensyn til den omtvistede skrivelse.
- 39 Sagsøgeren har for det andet gjort gældende, at den omtvistede skrivelse er en anfægtelig retsakt, eftersom den er svar på en ny ansøgning, nemlig den ansøgning, som sagsøgeren har formuleret i sine skrivelser af 11. maj 1998 og 20. juli 1998, og som er baseret på, at der er fremkommet nye omstændigheder. Sagsøgeren har i den forbindelse henvist til de omstændigheder, der er nævnt i de to skrivelser, og til bl.a. til Domstolens dom af 14. maj 1998 (sag C-48/96 P, Windpark Groothusen mod Kommissionen, Sml. I, s. 2873). Ifølge sagsøgeren bekræfter denne dom, at Kommissionen har forbeholdt sig muligheden for at yde finansiel støtte til projekter, der definitivt er afslået.

Rettens bemærkninger

- 40 Det fremgår af retspraksis, at en beslutning, der ikke er anfægtet af adressaten inden for den i EF-traktatens artikel 173 (efter ændring nu artikel 230 EF) fastsatte frist, bliver endelig i forhold til denne (jf. Domstolens dom af 14.9.1999, sag C-310/97 P, Kommissionen mod AssiDomän Kraft Products m.fl., Sml. I, s. 5363, præmis 57, og de deri nævnte afgørelser). I øvrigt bemærkes, at søgsmålsfristerne, der er ufravigelige, hverken kan fraviges af parterne eller af domsmyndigheden (jf. Rettens kendelse af 3.2.1998, sag T-68/96, Polyvios mod Kommissionen, Sml. II, s. 153, præmis 43).
- 41 For så vidt angår den foreliggende sag bemærkes, at Retten i kendelsen af 28. april 1994 i sagen Pevasa og Inpesca mod Kommissionen (præmis 28-37) fastslog, at skrivelsen af 8. november 1991 indeholdt Kommissionens endelige beslutning vedrørende den ansøgning om finansiel støtte, som sagsøgeren havde indgivet den 20. juni 1989. Retten fastslog endvidere, at søgsmålet, som blev registreret den 30. juli 1992, var blevet anlagt efter udløbet af den gældende frist. Retten afviste derfor sagen, for så vidt som den var anlagt til prøvelse af beslutningen af 8. november 1991.
- 42 Domstolen bekræftede i ovennævnte kendelse af 26. oktober 1995 i sagen Pevasa og Inpesca mod Kommissionen denne vurdering fra Rettens side, idet den fastslog, at det var åbenbart, at appellen måtte forkastes.
- 43 Beslutningen af 8. november 1991 er derfor blevet endelig i forhold til sagsøgeren.

- 44 Det fremgår af fast retspraksis, at et annullationssøgsmaal til prøvelse af en afgørelse, der blot bekræfter en tidligere afgørelse, som er blevet endelig, skal afvises. En retsakt betragtes som rent bekræftende i forhold til en tidligere beslutning, såfremt den ikke indeholder noget nyt i forhold til den tidligere afgørelse og ikke er truffet på grundlag af en fornyet undersøgelse af forholdene for adressaten for den tidligere afgørelse (jf. i samme retning Domstolens dom af 9.3.1978, sag 54/77, Herpels mod Kommissionen, Sml. s. 585, præmis 14, og Rettens dom af 3.3.1994, sag T-82/92, Cortes Jimenez m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 69, og II, s. 237, præmis 14).
- 45 Spørgsmålet om, hvorvidt en retsakt er bekræftende, kan imidlertid ikke afgøres udelukkende på grundlag af dens indhold i forhold til indholdet af den tidligere afgørelse, den måtte bekræfte. Karakteren af den anfægtede retsakt skal således også bedømmes efter arten af den henvendelse, den er svar på (jf. Domstolens dom af 24.11.1992, forenede sager C-15/91 og C-108/91, Buckl m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 6061, præmis 22, og Rettens dom af 22.10.1996, sag T-330/94, Salt Union mod Kommissionen, Sml. II, s. 1475, præmis 32).
- 46 Navnlig bemærkes, at såfremt retsakten er svar på en henvendelse, hvori der påberåbes nye væsentlige omstændigheder, og hvorved myndighederne anmodes om at tage en tidligere beslutning op til fornyet vurdering, kan retsakten ikke antages at være rent bekræftende, for så vidt som der herved træffes afgørelse vedrørende de nævnte omstændigheder, og den således indeholder en ny omstændighed i forhold til den tidligere beslutning.
- 47 Det må i den forbindelse understreges, at som Kommissionen har indrømmet i retsmødet, fremgår det af fast retspraksis, at nye væsentlige omstændigheder kan berettige en ansøgning om en fornyet vurdering af en tidligere beslutning, der er blevet endelig (jf. bl.a. Domstolens dom af 22.3.1961, forenede sager 42/59 og 49/59, Snpat mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 247, org. ref.: Rec. s. 101, på s. 146, af 15.5.1985, sag 127/84, Esly mod Kommissionen, Sml. s. 1437, præmis 10, Rettens dom af 7.2.1991, sag T-58/89, Williams mod Revisionsretten, Sml. II, s. 77, præmis 24, og Rettens kendelse af 11.7.1997, sag T-16/97, Chauvin mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 237, og II, s. 681, præmis 37).

- 48 Såfremt en anmodning om, at en beslutning, der er blevet endelig, tages op til fornyet vurdering, er baseret på nye væsentlige omstændigheder, er den berørte institution forpligtet til at foretage en sådan vurdering. Institutionen skal herefter træffe en ny beslutning, hvis lovlighed i givet fald kan prøves ved Fællesskabets retsinstanser. Såfremt en sådan anmodning derimod ikke er baseret på nye væsentlige omstændigheder, er institutionen ikke forpligtet til at imødekomme den.
- 49 Et søgsmål, der er anlagt til prøvelse af en beslutning om ikke at tage en beslutning, der er blevet endelig, op til fornyet vurdering, skal fremmes til realitetsbehandling, hvis det viser sig, at anmodningen faktisk var baseret på nye væsentlige omstændigheder. Hvis det derimod viser sig, at anmodningen ikke er baseret på sådanne omstændigheder, skal søgsmålet til prøvelse af beslutningen om ikke at tage en beslutning, der er blevet endelig, op til fornyet vurdering, afvises (jf. i samme retning Domstolens dom af 10.7.1986, sag 153/85, Trenti mod ØSU, Sml. s. 2427, præmis 11-16, og Rettens kendelse af 9.2.2000, sag T-165/97, Gómez de la Cruz Talegón mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 19, og II, s. 79, præmis 46 ff.).
- 50 For så vidt angår spørgsmålet om, på grundlag af hvilke kriterier omstændighederne skal kvalificeres som »nye og væsentlige«, fremgår det af retspraksis, at for at en omstændighed er ny, er det nødvendigt, at hverken sagsøgeren eller administrationen har haft eller har kunnet få kendskab til den pågældende omstændighed på det tidspunkt, hvor den tidligere beslutning blev truffet (jf. i samme retning Rettens dom af 28.9.1999, sag T-141/91, Yasse mod EIB, Sml. Pers. I-A, s. 177, og II, s. 929, præmis 126, 127 og 128). Denne betingelse vil så meget desto mere være opfyldt, såfremt den pågældende omstændighed er kommet frem efter vedtagelsen af den tidligere beslutning (jf. dommen i sagen Esly mod Kommissionen).
- 51 For at være »væsentlig« skal den pågældende faktiske omstændighed i væsentlig grad kunne ændre sagsøgerens retsstilling, som var grundlaget for den oprindelige ansøgning, der har givet anledning til den tidligere beslutning, som er blevet

endelig (jf. i samme retning Domstolens dom af 13.11.1986, sag 232/85, Becker mod Kommissionen, Sml. s. 3401, præmis 11).

- 52 For så vidt angår den foreliggende sag har sagsøgeren i sin skrivelse af 20. juli 1998 påberåbt sig nye væsentlige omstændigheder og anmodet Kommissionen om at tage sin beslutning af 8. november 1991 op til fornyet vurdering. I sit svar, som er indeholdt i den omtvistede skrivelse, har Kommissionen kvalificeret sagsøgerens skrivelse som en anmodning om, at der foretages en sådan fornyet behandling. Kommissionen har imidlertid uden at tage stilling til de påberåbte omstændigheder afvist sagsøgerens anmodning med henvisning til, at der i henhold til artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 kun er mulighed for at foretage en enkelt »fornyet behandling«.
- 53 Dette svar fra Kommissionens side må fortolkes således, at de faktiske omstændigheder, sagsøgeren har påberåbt sig, efter Kommissionens opfattelse ikke kan bevirke, at Kommissionen skal tage sin beslutning af 8. november 1991 op til fornyet vurdering, idet der i henhold til artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 kun kan foretages en enkelt »fornyet behandling« som omhandlet i den nævnte bestemmelse, dvs. den, som Kommissionen foretog, inden den traf sin beslutning af 8. november 1991.
- 54 Det skal i den forbindelse understreges, at der må foretages en klar sondring mellem på den ene side begrebet »fornyet behandling« i henhold til artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 og på den anden side den omstændighed, at en beslutning, der er blevet endelig, tages op til fornyet vurdering, såfremt der påberåbes nye væsentlige faktiske omstændigheder. Den »fornyede behandling«, der er fastsat i ovennævnte forordnings bestemmelser, foretages, såfremt en ansøgning om finansiel støtte overføres til det følgende budgetår, dersom der ikke er tilstrækkelige finansielle midler i det første år, hvor ansøgningerne behandles. Der er ikke tale om, at en beslutning, der er blevet endelig, tages op til fornyet vurdering, men om, at institutionen på ny behandler den pågældende ansøgning om finansiel støtte i relation til et nyt budgetår. Den omstændighed, at en beslutning tages op til fornyet vurdering på grundlag af nye væsentlige omstændigheder, henhører under de almindelige forvaltningsretlige principper, således som de er nærmere præciseret i Domstolens og Rettens praksis, og omhandler den situation, at en tidligere beslutning, der er blevet endelig, tages op til fornyet vurdering, således som det f.eks. er tilfældet med den fornyede vurdering af Kommissionens beslutning af 8. november 1991, som sagsøgeren har anmodet om.

- 55 Da der således er tale om to former for »fornyset behandling/vurdering«, der har forskelligt retsgrundlag og forskelligt formål, kan Kommissionen ikke med hjemmel i artikel 37, stk. 1, i forordning nr. 4028/86 afslå at imødekomme en anmodning om, at beslutningen af 8. november 1991 tages op til fornyet vurdering, når anmodningen angiveligt er baseret på nye væsentlige omstændigheder.
- 56 Med henblik på behandlingen af formalitetsspørgsmålet må der herefter tages stilling til, om de omstændigheder, sagsøgeren har påberåbt sig i skrivelsen af 20. juli 1998, udgør nye væsentlige omstændigheder som omhandlet i ovennævnte praksis.
- 57 I den forbindelse bemærkes, at sagsøgeren i skrivelsen af 20. juli 1998, hvori der henvises til skrivelsen af 11. maj 1998, har påberåbt sig tre omstændigheder, som er omtalt ovenfor i præmis 22, og som ifølge sagsøgeren udgør nye væsentlige omstændigheder, nemlig for det første offentliggørelsen af forslaget til forordning, for det andet afsigelsen af »nye domme« inden for området, navnlig dommen i sagen Le Canne mod Kommissionen, og for det tredje, at der er midler på budgettet til at finansiere sagsøgerens projekt.
- 58 Med hensyn til den første af de nævnte omstændigheder bemærkes, at der er tale om et »forslag« til forordning, der er en forberedende retsakt, som endnu ikke er blevet endelig, og som derfor ikke kan ændre sagsøgerens retsstilling. Selv om forordningen i sin endelige udformning, dvs. forordning nr. 1263/1999, måtte antages at være den relevante omstændighed, ville der ikke være tale om en ny væsentlig omstændighed.
- 59 Denne forordning ændrer ikke på nogen måde sagsøgerens retsstilling. Navnlig er det i artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 1263/1999, som var artikel 6 i det forslag

til forordning, som sagsøgeren navnlig har henvist til, blot fastsat, at bestemmelserne i forordning nr. 4028/86 og i en anden forordning, der ikke er relevant i den foreliggende sag, finder anvendelse for støtteansøgninger, der er indgivet inden den 1. januar 1994. Kommissionen har imidlertid allerede behandlet og endeligt afvist sagsøgerens ansøgning om finansiel støtte på grundlag af bestemmelserne i forordning nr. 4028/86. Den omstændighed, at den pågældende forordning fortsat finder anvendelse, kan derfor ikke antages at berøre sagsøgerens retsstilling.

- 60 I øvrigt bemærkes, at artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1263/1999 heller ikke kan antages at berøre sagsøgerens retsstilling, eftersom denne bestemmelse kun vedrører de beløb, Kommissionen har disponeret over som finansiel støtte i medfør af forordning nr. 4028/86. Kommissionen har imidlertid ikke disponeret over noget beløb til fordel for sagsøgeren i form af støtte, som sagsøgeren havde ansøgt om.
- 61 For så vidt dernæst angår den omstændighed, at der er afsagt »nye domme« inden for området, navnlig dommen i sagen Le Canne mod Kommissionen, har sagsøgeren anført, at det fremgår af den nævnte dom, at et afslag, som begrundes med, at de til rådighed værende midler på budgettet er utilstrækkelige, ikke nødvendigvis medfører, at afslaget på den ansøgte støtte er endeligt og uigenkaldeligt. Sagsøgeren har til støtte herfor påpeget, at når Kommissionen efterfølgende kan nedsætte en oprindeligt ydet støtte, følger det heraf modsætningsvis, at Kommissionen også kan yde en finansiel støtte, som den oprindeligt havde afslået at yde.
- 62 Uden at det er fornødent at tage stilling til, om sagsøgerens konklusion med hensyn til den nævnte dom er relevant, kan det blot fastslås, at en af Retten afsagt dom, hvorved der er anlagt en retlig vurdering af faktiske omstændigheder, som eventuelt kunne kvalificeres som nye, ikke i sig selv kan anses for en ny omstændighed (jf. Domstolens dom af 19.3.1991, sag C-403/85 rev., Ferrandi

mod Kommissionen, Sml. I, s. 1215, præmis 13, og kendelsen i sagen Chauvin mod Kommissionen, præmis 45).

- 63 For så vidt for det tredje angår det forhold, at der er midler på budgettet til finansiering af det pågældende projekt, skal det understreges, at det ifølge sagsøgeren fremgår af dommen i sagen Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, at Kommissionen tilbagesøgte beløb, der var ydet i form af finansiel støtte, i den samme periode som den, hvor den omtvistede ansøgning om finansiel støtte blev indgivet. Som følge af de beløb, Kommissionen således har tilbagesøgt, er der på ny midler på budgettet til finansiering af sagsøgerens projekt.
- 64 Kommissionen har i retsmødet hertil anført, at den har forsøgt at tilbagesøge de beløb, der er nævnt i dommen i sagen Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen, men at det beløb, der faktisk er blevet tilbagebetalt, er meget beskedent, bl.a. på grund af de berørte virksomheders økonomiske situation.
- 65 Hertil bemærkes, at selv om Kommissionen havde kunnet tilbagesøge alle de pågældende beløb, giver dette ikke holdepunkter for at antage, at der er tale om en ny væsentlig omstændighed, som medfører, at Kommissionen er forpligtet til at tage sin beslutning af 8. december 1991 op til fornyet vurdering.
- 66 Som Kommissionen har forklaret på grundlag af et skriftligt spørgsmål fra Retten, følger det af finansforordningens artikel 7, at indtægter fra acontobeløb tilbagebetalt af modtagere af fællesskabsstøtte kun må genanvendes under den post, hvor den oprindelige udgift blev afholdt, såfremt Kommissionen træffer en udtrykkelig beslutning herom. Ifølge Kommissionen er en sådan beslutning ikke blevet truffet med hensyn til de beløb, der blev tilbagesøgt i den nævnte sag.

- 67 Som Kommissionen i øvrigt med rette gjorde gældende under retsmødet, bemærkes, at selv såfremt en sådan beslutning var blevet truffet, og de tilbagesøgte beløb således på ny ville have været til rådighed på den oprindelige post, ville de ikke have kunnet anvendes til finansiering af projekter som f.eks. sagsøgerens, med hensyn til hvilke der var truffet et endeligt afslag i et foregående regnskabsår.
- 68 I overensstemmelse med det princip, hvorefter der skal udarbejdes et budget for hvert regnskabsår, og som er fastsat i EF-traktaten (EF-traktatens artikel 199, 202 og 203, nu henholdsvis artikel 268 EF, 271 EF og 272 EF) og i finansforordningen (artikel 6), må beløb, der er tilbagesøgt i ét budgetår, ikke længere anvendes i forbindelse med et foregående budgetår, som allerede er afsluttet. De beløb, der er nævnt i dommen i sagen *Industrias Pesqueras Campos m.fl. mod Kommissionen*, og som i givet fald kunne være tilbagesøgt i 1994 — hvor Kommissionen vedtog de beslutninger, den pågældende dom vedrørte — eller i et efterfølgende år, ville derfor ikke længere kunne anvendes til finansiering i forbindelse med budgetåret 1991 af det investeringsprojekt, som var genstand for den ansøgning om finansiel støtte, sagsøgeren havde indgivet.
- 69 Den eventuelle mulighed for, at der i 1994 eller i et efterfølgende år tilbagesøges beløb, som genanvendes under den post, der vedrører finansiering af investeringsprojekter for nye fiskerfartøjer, kan ikke i forbindelse med en fornyet behandling af sagsøgerens ansøgning om finansiel støtte medføre en ændring af den vurdering, Kommissionen anlagde i 1991.
- 70 Sagsøgeren findes herefter ikke at have godtgjort, at der er tale om nye væsentlige omstændigheder, som burde have givet anledning til, at Kommissionen tog beslutningen af 8. december 1991, hvorved den meddelte endeligt afslag på den ansøgning om finansiel støtte, som sagsøgeren havde indgivet i 1989, op til fornyet vurdering.

- 71 Sagsøgerens annullationspåstande må således afvises.

Formaliteten med hensyn til erstatningspåstandene

Parternes argumenter

- 72 Kommissionen har anført, at sagsøgeren med erstatningspåstandene søger at få tilkendt beløb, der er de samme som dem, sagsøgeren ville have fået udbetalt, såfremt Kommissionen havde imødekommet sagsøgerens ansøgning om finansiel støtte, med tillæg af morarenter. Kommissionen har i øvrigt tilføjet, at erstatningspåstandene er baseret på de samme ulovlighedsanbringender som dem, sagsøgeren havde fremført til støtte for annullationspåstandene. Ifølge Kommissionen er erstatningspåstandene derfor ikke selvstændige påstande. Da annullationspåstandene må afvises, må erstatningspåstandene følgelig også afvises.
- 73 For så vidt angår formaliteten med hensyn til erstatningspåstandene har sagsøgeren heroverfor gjort gældende, at erstatningssøgsmålet i henhold til EF-traktatens artikel 178 og 215 (nu henholdsvis artikel 235 EF og 288 EF) er et selvstændigt retsmiddel, der har sin særlige funktion blandt de forskellige søgsmålstyper og er underkastet betingelser, der er afpasset efter dets særlige formål (jf. Domstolens dom af 28.4.1971, sag 4/69, Lütticke mod Kommissionen, Sml. s. 73, org. ref.: Rec. s. 325, præmis 6), og at det adskiller sig fra annullationssøgsmålet ved, at det ikke tilsigter en ophævelse af en bestemt foranstaltning, men derimod erstatning for tab, som er forårsaget af en institution under udøvelsen af dens funktioner (jf. dom af 2.12.1971, sag 5/71, Zuckerfabrik Schöppenstedt mod Rådet, Sml. s. 275, org. ref.: Rec. s. 975, præmis 3).

- 74 Med hensyn til sagens realitet har sagsøgeren påpeget, at den eneste begrundelse, Kommissionen har givet til støtte for ikke at yde den ansøgte finansielle støtte, var, at »de på budgettet til rådighed værende midler var utilstrækkelige«. Da Kommissionen efterfølgende har fået tilstrækkelige midler, nemlig som følge af tilbagebetalingen af støtte, der var ydet i 1990 og 1991, er det åbenbart, at sagsøgeren er berettiget til den finansielle fællesskabsstøtte. Da Kommissionen ikke inden for en rimelig frist har korrigeret den fejl, den havde begået med hensyn til sagsøgerens ansøgning om finansiell støtte, har den ifølge sagsøgeren handlet ulovligt på en sådan måde, at Fællesskabet ifalder erstatningsansvar.
- 75 Det sagsøgende selskab har tilføjet, at den erstatning, det kræver, udgøres af to beløb, nemlig for det første den finansielle støtte, der er afslået, dvs. 216 886 200 ESP, og for det andet morarenter, der i henhold til de kriterier, der i retspraksis er lagt til grund i lignende sager, skal beregnes med virkning fra den 12. marts 1992, hvor fartøjet »Txori-Berri« blev søsat, til betaling sker, og med 8% p.a. (jf. Domstolens dom af 26.6.1990, sag C-152/88, Sofrimport mod Kommissionen, Sml. I, s. 2477, præmis 32, og af 19.5.1992, forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3061, præmis 35).

Rettens bemærkninger

- 76 Hertil bemærkes, at selv om en part kan rejse erstatningssag uden herved i medfør af gældende retsforskrifter at være tvunget til at kræve annullation af den ulovlige retsakt, som har forårsaget tabet, kan han dog ikke på denne måde omgå afvisningen af et søgsmål, der vedrører det samme ulovlige forhold og tilsigter samme økonomiske resultat (jf. Domstolens domme af 12.11.1981, sag 543/79, Birke mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 2669, præmis 28, og sag 799/79, Bruckner mod Kommissionen og Rådet, Sml. s. 2697, præmis 19, og kendelsen af 26.10.1995 i sagen Pevasa og Inpesca mod Kommissionen, præmis 27).

- 77 For så vidt angår den foreliggende sag bemærkes, at med de påstande, der er betegnet som erstatningspåstande, søger sagsøgeren netop at opnå et beløb, der er identisk med det beløb, der ville være udbetalt i form af fællesskabsstøtte, såfremt Kommissionen havde imødekommet sagsøgerens ansøgning herom, med tillæg af morarenter, og at de er baseret på de samme ulovlighedsanbringender som dem, der blev fremført til støtte for annullationspåstandene. Det er herefter åbenbart, at sagsøgeren med erstatningspåstandene søger at omgå den søgsmålsfrist, der er fastsat i traktatens artikel 173, og at der herved er tale om en fordrejning af den procedure, der er indført ved EF-traktatens artikel 178.
- 78 Erstatningspåstandene må således afvises.
- 79 Det følger af det anførte, at Kommissionen i det hele må frifindes.

Sagens omkostninger

- 80 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger.
- 81 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger, pålægges det denne at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

- 1) De »supplerende bemærkninger«, som sagsøgeren indgav den 21. juli 1999, afvises.
- 2) Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.
- 3) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.

Pirrung

Potocki

Meij

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 7. februar 2001.

H. Jung

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand